

I'm in the Army now.

Toen Artie Shaw in de zomer van 1942 zijn Navy Band formeerde, vertelde Max hem, dat hij zijn mobilisatie oproep had gekregen en weer bij hem kon komen spelen. Maar hij moest eerst nog gekeurd worden. Max was altijd een klein onderdeurtje geweest, dus dat had nogal wat voeten in de aarde. Na heel veel gedoe werd hem uiteindelijk toegesnuwd: "Buddy, you're in the Navy now". Artie's Band bestond uit 20 musici en enkel bekende namen maakten er deel van uit, o.a.: Dave Tough, Claude Thornhill en John Best. Het repertoire bestond uit marsen: 'Stars and Stripes', 'Under the double Eagle', etc.. Tijdens weekend verlof ging hij naar 'Ryan's' en naar huis. Uiteindelijk werd hun uitvals basis Honolulu, waar zij 5 maanden zouden blijven, maar ze vonden een club ('The Breakers'), waar ze mochten spelen. Ook in de Pearl Harbor Officers Club en Party's konden zij spelen. Het was geen lolletje om met 40 man in een barak te leven. De oorlogshandelingen in de Pacific waren in die eerste periode gericht op het stoppen van de Japanse expansie en het terugwinnen van de verloren gegane steunpunten. Uiteindelijk werd de band op het slagschip North Carolina geplaatst, waarmee hij ook daadwerkelijk landingen meemaakte op Guadalcanal en eilanden in de Coral Sea.

De oorlogsontwikkelingen waren intens genoeg en de Artie Shaw Band kwam ook in New Zealand. Zij speelden in Auckland, waar bleek dat Max met malaria geïnfecteerd was, de behandeling was geen pretje. Daarna ging het weer verder naar de Solomons eilanden over de Coral Sea naar Australië. Na enkele jaren met elkaar gespeeld te hebben viel de Artie Shaw Band uit elkaar en werden ze teruggestuurd naar New York, waar Max in maart 1944 afgekeurd werd. Hij was ondertussen wel - tijdens zijn 30 dagen verlof - met zijn vriendin Nancy, in het huwelijksbootje gesprongen (december 1943). Een week na zijn ontslag werd Max benaderd door een verslaggever van de New Yorker en op 25 december 1945 werd een artikel in de 'Talk of the Town' geplaatst, waarin, in het kort, zijn recente belevenissen aan de orde kwamen.

Eddie Condon'Town Hall Concerten

De gevolgen van zijn malaria infectie bleven Max bij thuiskomst achtervolgen, slapeloze nachten, zweten, nachtmerries, noem maar op. Hij probeerde zijn leven weer op de rails te krijgen,

nadat hij een tip had gekregen, dat een kleine club in de New York Village wel een goed orkest kon gebruiken. Max begon in de Pied Piper, Greenwich Village, met Rod Cless op klarinet, James P. Johnson op piano en Frank Orchard op trombone; toen hij Willie 'The Lion' Smith belde, was die ook geïnteresseerd. Ook Milt Gabler had belangstelling en nadat zij daar waren begonnen met spelen, werden op 22 juni 1944 vier stukken op het Commodore label uitgebracht en later met alternatieve takes op lp (Commodore-624060).

In juni 1944 begon Eddie Condon zijn Town Hall Concerten voor Het Blue Network Radio Station, een combinatie met de U.S. Army Radio Service. De uitzendingen werden op plaat vast gelegd en verzonden naar alle geallieerde Radio Stations over de hele wereld en bleken ontzettend populair onder de soldaten in het veld, kazernes en hospi-

talen. Jaren geleden heeft George H. Buck van het Jazzology label uit New Orleans al die uitzendingen, inclusief de aankondigingen door Eddie Condon, op 12 dubbel cd's uitgebracht.

(Voor Doctor Jazz Magazine heb ik dat uitvoerig besproken en is op mijn site terug te vinden www.wimkeller.nl) Max Kaminsky was bij de meeste uitzendingen aanwezig, totdat de musici - die vrijwillig speelden- er in de loop van 1945 de brui aan gaven, omdat de Army Radio Service de boel ging commercialiseren.

Het Pied Piper experiment had aanvankelijk genoeg succes. Max organiseerde de musici, maar de eigenaars gingen tegenstrijdige dingen doen en een jaar later (1945) sloot de tent. Niet getreurd, hij kon direct bij Art Hodes aan de slag in de Village Vanguard. Ook Hodes speelde met een 'mixed' groep en in de club traden ook veel blues jongens op: Leadbelly, Josh White, Pete Seeger en ook zangeres Chippie Hill kwam er regelmatig zingen. De maatregelen, die de overheid aan het nachtleven in New York oplegde, was ook de oorzaak, dat de musici niet voldoende werk hadden en in oktober 1945 verkaste Max maar weer eens naar Boston met Pee Wee Russell en Brad Gowans; zij gingen spelen in het Copley Terrace. Het telefoontje van Eddie Condon sloeg in als een bom. Hij was zijn eigen club begonnen en of ze maar even kwamen spelen!! In eerste instantie had Max daar geen zin in, omdat hij zelf met een club bezig was, maar nadat dit op een flop was uitgelopen ging hij weer terug naar New York en begon in zijn club op West Third Street te spelen.

We Called it Music

De Eddie Condon Club was vanaf de start een groot succes, gekoppeld aan de bekendheid van de Town Hall concerten, zat de club avond aan avond stampvol. De euforie van de overwinning op Japan en Duitsland zal er ook wel mee te maken hebben gehad. Na herhaaldelijk aandringen van Eddie kwam Max toch weer terug naar New York en begon te spelen in Eddie's club voor een salaris van \$ 125,- per week. Max kende de club musici rond Eddie Condon al 18 jaar en het was inmiddels een vriendenclub geworden; hij vond het geweldig. Twee jaar bleef hij daar spelen, maar werd uiteindelijk toch op 30 januari 1947 vervangen door Wild Bill Davison. Max werd wel nog uitgenodigd door Milt Gabler, om - op 5 augustus 1947- een paar stukken op te nemen voor Decca: 'We Called It Music' en 'Nobody Knows'. Teagarden zingt het intro en noemt de solerende artiesten bij naam!! Een ongekend populaire deun, die ik jarenlang als aankondiging heb gebruikt voor het radioprogramma bij Radio Enkhuizen. Een telefoontje uit Boston van zijn zuster, dat zijn moeder zwaar ziek was, deed hem terugkeren. Het was niet moeilijk te constateren, dat het einde verhaal was. Max probeerde haar nog op te beuren door te zeggen: "Moe, ik ga nu even Pee Wee Russell halen". Hij wist, dat Pee Wee altijd bij hun thuis kwam en dan een lekker flesje bij zich had. Het mocht niet baten, zij overleed kort daarop. Maart 1947 begon Max te spelen in Jimmy Ryan's, een andere - op jazz gespecialiseerde - club in The Village. Hij ontmoette Jack Teagarden en het klikte tussen hen. Jack had jarenlang met zijn Big Band door het land getourd, maar nadat zijn laatste orkest op de fles was gegaan, zocht hij nu aansluiting bij zijn oude vrienden uit de Chicago tijd. Slopend was het wel, want menige avond - na sluitingstijd - pakte Jack zijn trombone en stak de straat over naar Ryan's, om daar nog even tot in de kleine uurtjes te 'jammen'!! Op 22 oktober 1947 werd de oudste zoon van Max geboren, zij noemden hem Sam; Max was 39 jaar. In de zomer van 1948 zat Max zonder werk en met een jong gezin was het krabben en bijten. Hij belde zijn manager en die zei: "kom naar Boston".

Tournee door Europa en de Zuid/Oost Azië Tour

Het was geen gemakkelijke tijd voor Max. Zonder inkomen belde hij - ten einde raad -, zijn oude maatje Jackie Merchant, uit de tijd van Shawmut Syncopaters, die een goed lopend theaterbureau was begonnen en zijn zakken had gevuld. Jackie nam 'Maxie' onder zijn hoede en hij speelde in Country clubs en andere gelegenheden in de omgeving van Boston, totdat het afschuwelijke telefoontje kwam, dat Jackie in een noodlottig auto ongeval terecht was gekomen en was overleden. Max speelde de komende jaren in het Society Band circuit, een van de eenzaamste baantjes die hij gehad heeft, maar ja, wel brood op de plank! In april 1951 werd zijn tweede zoon Matthew geboren. De jaren die daarop volgden brachten weinig soulaas. Het was hard werken, maar ondanks het krabben en bijten, hield Max er de moed in en in 1957

keerden de kansen. Op voorspraak van Louis Armstrong, die in die periode als 'Ambassador Satch' gebombardeerd was door het State Department. 'Satchmo' werd gevraagd, opnieuw

een tournee door Europa te verzorgen. De rassenrellen in Little Rock waren voor Armstrong aanleiding, om voor de eer te bedanken. Hij zei: "neem Max Kaminsky en Jack Teagarden maar, dat is meer in jullie straatje!" (Een Jood en een Indiaan). De selectie van Max Kaminsky met: Jack Teagarden, Peanuts Hucko, Lou Stein, Jack Lesberg en Cliff Lee-man; toegevoegd werden Earl 'Fatha'Hines en Cozy Cole. Dat er chemie tussen Max en Jack Teagarden bestond, dat kunnen we op de tientallen plaatopnamen, die ze in de voorgaande jaren gemaakt hebben, wel beluisteren. De tournee was een groot succes, maar wel slopend. Zij speelden de eerste twee shows in de Royal Festival Hall, daarna met de trein naar Glasgow, daarna terug naar Londen in het

Colloseum Theater en weer rondtours voor 6 optredens in het land, in totaal waren zij 16 dagen in Engeland. Daarna volgden optredens in Europa, Frankrijk, Duitsland, Zwitserland, Italië, Zweden, Noorwegen en Denemarken. Het is logisch, dat zij na afloop uitgeput waren, maar het optreden had hun de grootste voldoening gegeven, waar zij ook op optraden, overal ovationeel applaus van het publiek.

In januari 1958 was het einde verhaal met zijn huwelijk, maar Max had geen tijd om daarover te treuren, want de Zuid/Oost Azië tournee stond voor de deur. De bezetting was iets gewijzigd:

A Great Day In Harlem'

Don Ewell-piano, Jerry Fuller-klarinet en Ronnie Greb-drums. Hoe primitief de vervoersmiddelen in die tijd daar waren beschrijft Max uitvoerig, maar dat kan ik mij wel voorstellen. Zij arriveerden in januari 1959 op de luchthaven van Karachi in Pakistan en de bedoeling was om Thailand, Cambodja, Malakka, Vietnam, Afghanistan, India, Hong Kong, Korea en Japan te bezoeken. Jaren geleden heb ik van de 'video-freak' van Doctor Jazz Magazine - Ernst Bruins -, een beeldverslag gekregen van dat gebeuren, met originele journaals uit al die landen en het is onvoorstelbaar, dat 10 jaar later, dat hele contingent verweekeld zou raken in een alles verwoestende oorlog. Maar de overhandiging van een trombone aan Koning Bhumibol van Thailand, door Jack Teagarden, is mij altijd bijgebleven. Helaas werd Jack Teagarden ziek tijdens hun verblijf in Hong Kong en

later ook drummer Stan Puls, die in het ziekenhuis opgenomen werd. Hun laatste optreden was in Japan, daarna weer terug naar de States. Op het internet kunnen we wel een documentaire zien uit 1958, onder de noemer 'A Great Day In Harlem', waarin documentaire maker Art Kane 59 nog levende jazzveteranen verzameld heeft bij een huis in Harlem, met een enorme trap, waar hij dan een foto van maakt. Max staat met Miff Mole, George Wettling en Gene Krupa links op de foto. Ook in de documentaire wordt Max eruit gehaald en doet zijn zegje.

Max on the Run

Begin jaren zestig kwam Max onder de paraplu van orkestleider Jackie Gleason en hij schrijft, dat Jackie in 1962 behoorlijk aan de weg timmerde, om zijn televisieprogramma te promoten.

Max maakte incidenteel nog wel een uitstapje, o.a. met een in 1963 uitgebrachte lp 'Max goes East', toen hij met een stel 'ouwe jongens' nog een ongelofelijk leuke plaat maakte, waarin hij de ervaringen verwerkte, opgedaan tijdens zijn tournee door Zuid/Oost Azië (United Artists/1049) Hij bleef actief in het 'schnabbel circuit', speelde voor de televisie en op festivals, o.a.: Het Manassas Jazz Festival met The Happy Jazzband van Jim Cullum (Fat Cat Jazz/156). Begin jaren zeventig ging hij weer op tournee door Europa en maakte met de Barrelhouse Jazzband uit Oostenrijk (op 27 juli 1973) nog een lp (Kurier/6322). Een jaar later weer een op het Manassas Jazz Festival (Fat Cat Jazz/206.) Max Kaminsky overleed op 6 september 1994, bijna 86 jaar oud.

Wim Keller

